

У јеку међусобних оптуживања која су настала због претње Ирана да ће затворити мореуз Хормуз уколико САД онемогуће или ограниче ирански извоз нафте, одлазећи представник Русије у НАТО пакту а будући потпредседник Владе задужен за развој војно-индустријског комплекса и заменик премијера Путина Дмитриј Рогозин изјавио је следеће: "Иран је наш сусед. И ако против Ирана буде покренута било каква војна акција, то је директна претња за нашу безбедност". [1] Али то није била и једина изјава која се односила на Иран. Наиме, секретар Савета за безбедност Русије Николај Петрушев изјавио је да Израел "гура" САД према рату са Ираном, како преноси агенција Интерфакс.

Све ове изјаве су дошле у тренутку када се и други носач авиона "Карл Винсон" заједно са 80 авиона, разарачем и крстарицом придружио флоти [2]. Поменути носач авиона би наводно требало да одмени носач "Џон Стенис" који се већ налази у региону Персијског залива. Портпарол Пентагона Џон Кирби истакао је да је слање још једног носача у регион само уобичајени потез који нема везе са кризом око мореуза Хормуз. "Слање новог носача авиона је рутински потез и дуго планиран. Нема ничег необичног у томе".

Међутим, Кирбијеве речи демантује чињеница да се још један носач "Абрахам Линколн" који се налази у водама Индијског океана, упутио ударној групи предвођеној "Карл Винсоном". Тако очигледно Централна команда САД поставља своје носаче и појачава присуство пете флоте у Заливу као директну претњу Ирану који је још раније извршио морнаричке вежбе и испробао нове противбродске ракете са дометом до 200 км. Ове ракете би могле да угрозе америчке носаче авиона нарочито уколико поседују високу маневарбилност којим би могле да избегну ракетну одбрану од крстарећих пројектила.

У сваком случају, Централна команда САД ојачавањем пете флоте жели да одговори на претње Ирана и да покаже како је спремна да интервенише у случају затварања поменутог мореуза. У игри је такође и развој иранског нуклеарног програма. Ни САД као ни Израел не би волеле да виде Иран као будућу нуклеарну силу. Шеф Пентагона и амерички министар одбране Леон Панета, који је раније истакао да земље БРИК-а представљају претњу по интересе САД [3], рекао је да Иран не поседује атомску бомбу али да ради на капацитетима који ће Техерану омогућити производњу нуклеарног оружја. Међутим, Панета је суздржан када је у питању отворени напад на Иран јер је

агенција Ројтерс пренела његово признање да војне акције можда не би успеле да одврате Техеран од његовог циља. Између осталог он је истакао и да је “много важније да то може да има озбиљне последице по регион и може да има озбиљне последице по америчке снаге у региону”, додавши да “све то треба пажљиво да се размотри”.

[4]

Све ово упућује на чињеницу да Израел директно пожурује САД у једну војну авантуру чије се последице не могу ни наслутити. У самим војним круговима Пентагона постоји отпор према војној акцији и амерички званичници би више волели да санкције буду те које ће Иран онемогућити у наводној производњи атомског оружја.

Међутим, Панета је ипак навео да Иран види као највећу претњу за САД и њене савезнике у региону чак већу од Ал-Каиде. С друге стране, Иран је у контексту развоја свог нуклеарног програма директно оптужио САД, Велику Британију и Израел да стоје иза убиства иранског научника који је радио на програму обогаћивања уранијума. Мостафа Ахмади Рошан је убијен тако што је мотоциклиста у пролазу поставио магнетску бомбу на његов аутомобил и ово је пети напад на иранске стручњаке у протекле две године! САД наравно демантују било какву умешаност у напад. Америчка државна секретарка Хилари Клинтон изјавила је поводом убиства следеће: “Желим категорички да одбацам било какву умешаност Сједињених Америчких Држава у било какву врсту насиља у Ирану”. [5] Ирански вођа ајатолах Али Хамнеи с друге стране изјавио је да је „ово кукавичко убиство, које су починили они који се не усуђују да признају свој ужасни злочин преузимањем одговорности, извршен је као и други злочини уз планирање и подршку обавештајних служби ЦИА и Мосада”.

[6]

У сваком случају односи између Вашингтона и Техерана достигли су готово тачку усијања узимајући све наведене чињенице у обзир тако да су шансе за ратни сукоб само појачане присуством америчких ратних бродова. Међутим, кључна је улога Руске Федерације која постепено повлачи сопствене стратешке црте преко којих неће прећи. Као и у случају Сирије када је велика руска морнаричка ударна група са носачем авиона на челу пристала у луку Тартус, Русија се, судећи по изјави Дмитрија Рогозина, стратешки заузела за Иран. Иран, као и Сирија, представљају руску интересну сферу која је од виталног значаја јер у случају евентуалних војних интервенција на ове земље Русија би се нашла у стратешком окружењу без преседана. Приликом приспећа руске флоте у сиријску луку Тартус официр руске морнарице Јакушин Владимир Антолијевич изјавио је следеће: "Наш циљ је да зближимо две земље и ојачамо пријатељство. Команданти руских бродова пристиглих у Тартус изразили су солидарност са сиријским грађанима". [7]

Савремени свет